

[Korsgaard.]

jeg har faaet hele Udtalelsen med, men jeg tror i hvert Fald, jeg har faaet det væsentlige med, og da Landbokommissionens Betænkning netop blev afgivet umiddelbart foran Valget, saa maa jeg altsaa ud fra denne Betragtning antage, at i det daværende Øjeblik ansaa Indenrigsministeren det for rigtigt at sige Sandheden.

Selskabsskatten har jeg endnu ikke omtalt, men den kan vi komme tilbage til i Forbindelse med de Forslag, der foreligger til Behandling.

Hvad man nu vil mene om disse efter min Mening vanvittig høje Skatter, saa er i hvert Fald eet nogenlunde givet, nemlig at med Skatter af den Højde vil automatisk Opsparingen forsvinde. Men det er ogsaa givet, at i det Samfund, hvori vi lever, er Opsparing nødvendig, og i ganske særlig Grad nødvendig nu, fordi saa mange Produktioner maa lægges om, fordi Produktionsomlægning i Følge Sagens Natur kræver Kapital, og fordi Kapital kun kan skaffes ved Opsparing — de, der tror, at man ad andre Veje kan skaffe Kapital, tror efter min Mening forkert. Det vil atter sige, at den naturlige, private Opsparing eksproprierer man faktisk gennem Skatterne. Ja, saa maa man ind paa det tvangsmæssige, atter nye Skatter, og det vil altsaa formentlig sige — naar man er kommet til 80, er der jo ikke saa forfærdelig langt til 100 —, at man i Virkeligheden efter socialdemokratiske Skatteprincipper tror, at det for Samfundet er forstandigt at gaa til saadanne Skatter.

Jeg kan nu ingenlunde føle mig overbevist om, at det vil være helt let at faa Vælgerne til at give mig Medhold. Jeg er naturligvis ikke blind for — og har ogsaa haft Lejlighed til at sige det flere Gange fra denne Talerstol —, at det, det kommer an paa her i Livet, det er, naar alt kommer til alt, ikke nær saa meget dette selv at have det godt som dette, at ingen andre har det bedre. Det er dette sidste, der er det afgørende, og naturligvis, ser man paa Indtægtsforholdene, som de er, og gaar man ud fra, at Folk opgiver til Skat nogenlunde rigtigt, hvad de har, saa vil man ogsaa finde, at der er mange, der har meget mindre i Indkomst, end der bliver tilbage for en Række af disse Indkomster, selv efter at disse store Fradrag til Skat har fundet Sted.

Men alt i alt maa jeg altsaa slaa fast, at hvis der er Ærlighed i de Antydninger, som dels Socialdemokrater og dels Radikale har fremsat, saa staar vi over for en

ganske overordentlig voldsom Udvikling af den direkte Beskatning. Der er maaske dem, der vil mene, at Det radikale Parti dog vel nok her vilde være til en vis Grad et Værn. Aah nej, jeg kunde fristes til at sige: tværtimod. Tager vi to saa kendte radikale Mænd som henholdsvis Hr. Holdgaard og det ærede Medlem af dette høje Ting Hr. Rager, saa har de hver for sig fremsat Udtalelser, der maa forekomme besynderlige.

Hr. Holdgaard har erklæret, at vel var Svineprisen her i Landet rigelig høj til, at den passede til mange Folks Pengepung, men han har foreslaaet, at de højeste Indkomster skulde betale for at faa billigere Flæsk her i Landet. Naar de højere Indkomster skal betale for at faa billigt Smør her i Landet, efter hvad der siges fra socialdemokratisk Side, saa er det da kun en naturlig Ting, at man fra radikal Side tager Flæsket med, og at det kan tage mange Penge, det er givet. Og det ærede Medlem Hr. Rager har i Forbindelse med Spørgsmaalet om at sætte Arbejder i Gang sagt, at vi kan jo tage Pengene fra de højeste Indkomster og de store Formuer. Da man i Forvejen gennem de Antydninger, jeg her har fremhævet, for en Indtægtsgruppe paa 40 000—50 000 Kr. i visse Byer, i alt Fald i en By som Horsens, er kommet op imod 80 pCt., og de Radikale, Hr. Holdgaard og det ærede Medlem Hr. Rager, mener, der er endnu mere, der skal tages, maa jeg antage, at vi for længst har naaet de hundrede.

Men var det da ikke naturligst — hvis man, som sagt, skal sige Sandheden ogsaa lidt længere fra Valget —, at man i det hele taget snart fik en samlet Opstilling over, hvor stærkt Befolkningen her i Landet beskattes? For det er jo det besynderlige, at hver Gang vi faar en Skat, siger man: Det er dog efter Omstændighederne kun dette eller hint Beløb — man taler aldrig om, hvilket Beløb der er i Forvejen. Jeg maa altsaa meget henstille, at man i sine fremtidige Opstillinger i høj Grad regner med den samlede Beskatning.

Og jeg vil gaa videre og sige, at med de Udtalelser, vi har fra radikal-socialdemokratisk Side, maa Tiden være kommet til, at man faar en øvre Grænse, inddelt naturligvis efter den Indtægt, der er Tale om, for den Skat, som ad direkte Vej maa udskrives. Hvor man saa vil sætte den Grænse, det kan jo give nok at snakke om. Men rent principielt maa jeg hævde, at nu, hvor vi altsaa allerede staar over for en vis Mulighed for